

Sygn. akt I C 218/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Brzezinach Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

przewodniczący: SSR Kamil Kazimierczak

protokolant: sekr. sąd Dominika Kozłowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 maja 2017r. w Brzezinach

sprawy z powództwa (...)W.

przeciwko J. G.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 218/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 2 marca 2017r.(...)W. zażądał od J. G. zapłaty kwoty 6043,17 złotych z odsetkami i kosztami procesu.

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 maja 2007r. J. G. zawarła z (...) Bank (...) SA w W. umowę o kredyt gotówkowy nr (...), na mocy którego pożyczyła 6201,28 złotych. W umowie poddała się egzekucji do kwoty 12402,56 złotych.

Wypowiedzenie przez Bank - w terminie 30 dni - umowy zastrzeżono pod warunkiem nieuregulowania przez pożyczkobiorcę dwóch pełnych rat oraz konieczności pisemnego wezwania do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni.

W dniu 14 grudnia 2009r. bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) (...), z którego wynikało, że J. G. powinna oddać mu jeszcze z tytułu kredytu kwotę 4722,30zł. Postanowieniem z dnia 14 grudnia 2009r. w sprawie(...) Sąd Rejonowy w Brzezinach nadał temu tytułowi klauzulę wykonalności.

(dowód: odpisy dokumentów: umowy k. 29-31, bankowego tytułu egzekucyjnego i postanowienia w sprawie klauzuli k. 32-35)

Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie sąd uznał za nieudowodnione następujące okoliczności, na które powód powołuje się w pozwie:

1. Wypowiedzenie umowy przez bank, który udzielił ww. kredytu w sposób skuteczny,
2. Istnienie wymagalnego roszczenia o wskazanej przez powoda wysokości

Na marginesie rozważań zauważyć wypada, że niczego nie dowodzi w sprawie niniejszej wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego k. 16. Kwestia ta omówiona zostanie szerzej w dalszej części wyводу.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie sądu powództwo nie znajduje uzasadnionych podstaw.

Żądanie pozwu oparte jest o brzmienie art. 409 §1 k.c., w myśl którego może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W przedmiotowej sprawie nie udowodniono zawarcia umowy, której skutkiem byłby przelew wierzytelności objętej pozwem. Już sama ta okoliczność jest wystarczająca do oddalenia powództwa, a w dalszej części omówionych zostanie jeszcze kilka innych o podobnych skutkach.

W ocenie sądu nie sposób uznać nawet, że cedentowi wierzytelności (...) Bank SA z siedzibą we W., który jest następcą (...) Bank SA we W. przysługiwała wierzytelność o konkretnej, sprecyzowanej wysokości względem pozwanego. Niesporne jest jedynie to, że pozwana pożyczyła pieniądze od (...) Bank SA we W.. (umowa – k. 29 - 31) Brakuje natomiast dokumentów na okoliczność tego, jaka była wysokość tej wierzytelności w momencie cesji i ile w związku z tym pozostało do zwrotu.

Nie wykazano również, że bank wypowiedział skutecznie umowę pozwanej. Wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego, nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności a nawet prowadzenie przeciwko pozwanej postępowanie egzekucyjne powyższego nie dowodzi. Powód nie wykazał, że nabył na podstawie umowy o przelew wierzytelność we wskazanej wysokości. W sytuacji, gdy przeciwko pozwanej na podstawie bte była wszczęta i prowadzona by egzekucja istnieje pewność iż naliczone zostały odsetki w terminie w którym pierwotny wierzyciel uznał iż doszło do wypowiedzenia i wymagalności kredytu. Nie załączając stosownych dokumentów wnioskodawca pozbawia Sąd możliwości weryfikacji poprawności dokonanego rozliczenia.

. Zawarcie między pozwanym a bankiem nastąpiło bowiem pod rządami nieobowiązującej już ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2001 Nr 100, poz. 1081 z późn. zm., uchylonej przez ustawę o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r., tekst jedn. Dz. U z 2016r. poz. 1528). Art. 1 ustawy stanowił, że znajduje ona zastosowanie do kredytów konsumenckich. W myśl art. 2 ust. 1 tej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej "kredytodawcą", udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. W art. 2 ust. 2 pkt 1 i 2 podano przykładowo, że do umów takich zalicza się m. in. umowy pożyczki i kredytu bankowego, a więc obie umowy, których dotyczy niniejsza sprawa. Pozwany zawarł umowę jako konsument. Definicję konsumenta zawiera art. 221.k.c., w myśl którego za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. W przedmiotowej sprawie nastąpiło zawarcie umowy między profesjonalnym bankiem i nieprofesjonalistą, dlatego przepisy rzeczonyj ustawy znajdują zastosowanie.

Wypowiedzenie przez kredytodawcę umowy kredytu zostało w omawianej ustawie uregulowane w sposób szczególny. W myśl art. 14 tej ustawy jeżeli konsument nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, kredytodawca może wypowiedzieć umowę po uprzednim wezwaniu konsumenta, w trybie określonym w umowie kredytowej, do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Termin wypowiedzenia umowy nie mógł być krótszy niż 30 dni. Tak więc bank powinien był dokonać co najmniej dwóch czynności, aby skutecznie wypowiedzieć umowę: najpierw, po uprzednim powstaniu zaległości w spłacie, wezwać go do zapłaty, a dopiero w jej braku wypowiedzieć umowę. Powód nie udowodnił, ani nawet nie spróbował wykazać, aby przeprowadzono taką dwuetapową procedurę wypowiedzenia. W pkt 12 umowy kredytowej (k.29 - 31) wprowadzono zapis powtarzający cytowany wyżej art. 14 omawianej ustawy. Wypowiedzenie umowy bez wcześniejszego wezwania do zapłaty należności uznać należy zatem za nieskuteczne.

Reasumując powyższe rozważania wskazać należy jeszcze raz, że w niniejszej sprawie powód udowodnił jedynie fakt udzielenia przez kredytu na rzecz pozwanej. Nie udowodniono natomiast faktu wypowiedzenia umowy, której dotyczy powództwo. Nie wykazano wysokości zobowiązań pozwanego względem banku, który miał zbyć wierzytelność. W myśl cytowanych wyżej pkt 10 umowy z dnia 29 maja 2007r. po wypowiedzeniu umowy należały się kredytodawcy odsetki karne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Tak więc wysokość zobowiązania przedstawiałaby się inaczej przy przyjęciu, że dokonano skutecznego wypowiedzenia, jak i przy przyjęciu, że go nie dokonano. Powód nie pokusił się jednak o dokonanie jakiegokolwiek kalkulacji. Zamiast tego złożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego (k. 6). Wystawianie takich wyciągów uregulowano w art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych i o zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2016r. poz. 1896). W myśl art. 194 ust. 1 tej ustawy księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Zgodnie z art. 194 ust. 2 moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Tak więc, na podstawie powołanego przepisu, dokument załączony do akt na k. 6 nie stanowi kwalifikowanego dowodu w sprawie. Traktowany może być jedynie jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Niczego nie zmienia w zakresie poczynionych wyżej ustaleń fakt, że bank, który miał, według nieudowodnionych twierdzeń powoda, przenieść na niego wierzytelność, wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, co do którego uzyskał klauzulę wykonalności - w oparciu o uchylony już art. 96 Prawa bankowego – na mocy ustawy, która weszła w życie w dniu 27 listopada 2015 r. Nie wdając się w szersze dywagacje na temat tego typu tytułów wskazać należy, że jeszcze przed uchyceniem art. 96 prawa bankowego orzecznictwo i doktryna zgodnie przyjmowały, że wystawienie takiego tytułu było wyjątkowym przywilejem banku, a podmioty niebędące bankami nie mogły z powodu wystawienia go czerpać żadnych korzyści. Tym bardziej nie mogą czerpać z tego tytułu żadnych korzyści, polegających np. na domniemaniu prawidłowości ustalenia wysokości takiego zadłużenia w tytule, po stwierdzeniu niekonstytucyjności, a następnie uchyceniu przepisu pozwalającego bankom na wystawianie takich dokumentów.

Z powyższych względów i na podstawie powołanych przepisów powództwo oddalono uznając twierdzenia powoda, na których opiera swoje roszczenie, za nieudowodnione. Obowiązek udowodnienia ich spoczywa na nim na zasadzie art. 6 k.c.